

овчаря съ кривака си, ако я караше той. И тоя пжтъ вълчицата разкжса и изяде овцата, щомъ се поотдалечи и скри въ тъмнината — на двеста-триста крачки отъ стадото.

Следъ тая случка Давидко бѣше като въ треска. Съ високъ гласъ той разправяше на Петра овчаря, кое какъ бѣше станало, оправдаваше се, обясняваше се кое бѣше му побъркало да се разправи съ вълчицата съ кривака. Гласътъ му бѣше тънъкъ и кресливъ като на дете и не отговаряше на голѣмото му тѣло. После Давидко млъкваше, подпираше съ ржка голобрадото си лице, замисляше се, и очитѣ му все бѣха насълзени.

Въ това време вълчицата се отдалечаваше отъ чифлика и продължаваше другаде пакоститѣ си. Енчевитѣ братя все я причакваха по леговищата ѝ, но все се случваше тѣй, че тя дохождаше тамъ, гдето тѣ не бѣха. Навжтре въ гората тѣ откриваха други скривалища които по-рано не знаеха, гдето вълчицата се бѣше спотайвала нѣкога съ вълчетата си. Тукъ тѣ намираха или глава, или кракъ отъ прѣсно убито животно. Тѣ си стояха небутнати, кървави още, накацани отъ мухи.

Понѣкога вълчицата обикаляше близо до чифлика, промъкваше се между стадата, — това отпосле се узнаваше, — минаваше покрай крави, които пасѣха съ телетата си, на пжтя ѝ бѣше се изпрѣчвалъ зле пазенъ до-